

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: III Kr 96/2020-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Dražena Tripala kao predsjednika vijeća te Vesne Vrbećić i Ratka Šćekića kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice – specijalistice Marijane Kutnjak Čaleta kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv osuđenog D. K. zbog kaznenog djela iz članka 118. stavka 1. Kaznenog zakona („Narodne novine“ broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15. – ispravak i 101/17.; dalje: KZ/11.) i drugih, odlučujući o zahtjevu osuđenika za izvanredno preispitivanje pravomoćne presude koju čine presuda Općinskog suda u Zadru od 10. siječnja 2019. broj K-583/18-171 ispravljena rješenjem istog suda od 20. veljače 2019. broj K-583/18-191 i presuda Županijskog suda u Splitu od 28. svibnja 2019. broj KŽ-189/2019-5, u sjednici održanoj 21. travnja 2021.

presudio je:

Odbija se kao neosnovan zahtjev osuđenog D. K. za izvanredno preispitivanje pravomoćne presude.

Obrazloženje

1. Pravomoćnom presudom koju čine presuda Općinskog suda u Zadru od 10. siječnja 2019. broj K-583/18-171 ispravljena rješenjem istog suda od 20. veljače 2019. broj K-583/18-191 i presuda Županijskog suda u Splitu od 28. svibnja 2019. broj KŽ-189/2019-5 D. K. proglašen je krivim zbog počinjenja kaznenog djela teške tjelesne ozljede iz članka 118. stavka 1. KZ/11. za koje mu je, na temelju istog zakonskog propisa, utvrđena kazna zatvora u trajanju od tri godine i deset mjeseci te zbog kaznenog djela prijetnje iz članka 139. stavka 2. KZ/11., za koje mu je, na temelju istog zakonskog propisa, utvrđena kazna zatvora u trajanju od osam mjeseci pa je, uz primjenu članka 51. stavaka 1. i 2. KZ/11., osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od četiri godine, u koju kaznu mu je, na temelju članka 54. KZ/11., uračunato vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 14. lipnja 2018. do 14. prosinca 2018. te od 10. siječnja do 10. veljače 2019.

2. Protiv te pravomoćne presude osuđeni D. K. je po branitelju, odvjetniku B. R., na temelju „odredbe članka 518. stavak 1. u svezi članka 517. stavak 1. točka 1; točka 2. i točke 3. Zakona o kaznenom postupku" podnio zahtjev za izvanredno preispitivanje pravomoćne presude (dalje: zahtjev) zbog povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 2. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11. - pročišćeni tekst, 91/12. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14. i 70/17.– dalje: ZKP/08.-17.), povrede kaznenog zakona na štetu osuđenika iz članka 469. točaka 2. i 5. ZKP/08.-17., povrede prava osuđenika na obranu na raspravi te povrede odredaba kaznenog postupka u žalbenom postupku, a koje su utjecale na pravomoćnu presudu. Osuđeni D. K. zahtjevom predlaže da „Vrhovni sud Republike Hrvatske utvrdi osnovanost ovog zahtjeva i donese presudu kojim se usvaja predmetni zahtjev na način da se preinačuju presude prvostupanjskog i drugostupanjskog suda i da se stoga prvostupanjska presuda Općinskog suda u Zadru, poslovni broj: K-583/18 od 14. prosinca 2018. i od 10. siječnja 2019. godine i drugostupanjska presuda Županijskog suda u Splitu, poslovni broj: KŽ-189/2019-5 od 28. svibnja 2019. godine – ukinu u cijelosti i da se predmet vraća na ponovnu odluku i suđenje prvostupanjskom sudu". Jednako tako osuđenik predlaže da Vrhovni sud Republike Hrvatske donese odluku o odgodi izvršenja jedinstvene kazne zatvora u trajanju od četiri godine.

3. Postupajući u skladu s člankom 518. stavkom 4. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11. - pročišćeni tekst, 91/12. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/19. – dalje: ZKP/08.-19.), prvostupanjski je sud dostavio primjerak zahtjeva sa spisom Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske, koje je pisanim podneskom od 26. kolovoza 2020. broj Ksm-DO-162/2020 podnijelo odgovor s izraženim mišljenjem da je podneseni zahtjev neosnovan.

3.1. Odgovor Državnog odvjetništva Republike Hrvatske dostavljen je na znanje osuđeniku i njegovom branitelju.

4. Zahtjev nije osnovan.

5. Osuđeni D. K. zahtjev u pretežitom dijelu utemeljuje na povredi odredaba kaznenog postupka predviđenih u članku 468. stavku 2. ZKP/08.-17., tvrdeći da se prvostupanjska presuda temelji na nezakonitim dokazima te da su prvostupanjska i drugostupanjska odluka donesene u postupku kojim mu je teško povrijeđeno pravo na pravično suđenje zajamčeno Ustavom Republike Hrvatske („Narodne novine“ br. 56/90., 135/97., 113/00., 28/01., 55/01. – ispravak, 76/10. i 5/14. – dalje: Ustav) i Konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Narodne novine - Međunarodni ugovori“ broj 18/97., 6/99. – pročišćeni tekst, 8/99. – ispravak, 14/02., 13/03., 9/05., 1/06., 2/10. i 13/17. – dalje: Konvencija).

5.1. Tvrđnju da je prvostupanjska presuda utemeljena na nezakonitim dokazima osuđenik prije svega obrazlaže time što je snimka nadzorne kamere iz caffe bara C. O., na kojoj je u isključivom dijelu utemeljena presuda, „proizašla bez upozorenja da

se objekt snima“. Prema stavu osuđenika, da bi navedena snimka bila dokaz, bilo je potrebno da u caffe baru bude naznaka upozorenja da se unutrašnjost objekta snima (objekt je pod video nadzorom i slično). Budući da se takvo upozorenje nije nalazilo u caffe baru, osuđenik smatra da je time povrijeđeno i Ustavom i Konvencijom pravo osuđenika na ugled i čast te njegovo pravo na nepovredivost osobnog života, slijedom čega da snimka video nadzora predstavlja nezakonit dokaz koji se, kao takav, ne može koristiti u kaznenom postupku već se mora izdvojiti iz spisa. Naime, na taj je način, prema stavu osuđenika, narušeno pravo na privatnost iz članka 8. Konvencije koje predstavlja zaštićeno pravno dobro svakoga pa tako i osuđenika, ali i svih drugih osoba koje su u inkriminirano vrijeme bile u navedenom caffe baru „da ne ostanu trajno zabilježeni i podložni produkciji“. Predmetna bi se snimka, kako to osuđenik ističe zahtjevom, u nedostatku pravovaljanog upozorenja da se objekt snima, mogla koristiti isključivo kod teških oblika kaznenih djela iz nadležnosti županijskog suda, a što ovdje nije slučaj. U istom pravcu osuđenik ističe da je navedena snimka pribavljena protivno članku 330. stavku 2. ZKP/08.-17. kojim je reguliran postupak pribavljanja dokaza snimkom, dakle, na nezakoniti način. Takav navod osuđenik obrazlaže tvrdnjom da se ne zna je li riječ o snimci u neizmijenjenom obliku ili kopiji pri čemu se, ukoliko se radi o kopiji, ne zna tko je tu kopiju sačinio, na koji način, kada i gdje.

5.2. Prije svega, treba reći da je snimka nadzorne kamere iz caffe bara C. O. oduzeta potvrdom o privremenom oduzimanju predmeta od vlasnika navedenog caffe bara koji ju je dobrovoljno predao policiji. Također, radi se o snimci dijela caffe bara u kojem se nalaze stolovi za goste, dakle, javnog prostora, pri čemu je optuženik bio česti gost tog caffe bara, a to zajedno s činjenicom da je on s vlasnikom tog caffe bara i njegovom suprugom u jako dobrim odnosima, ukazuje da je osuđeniku bilo poznato da je navedeni prostor pod video nadzorom.

5.3. Stoga, imajući na umu ustaljenu sudsku praksu prema kojoj snimke koje su putem video nadzora sačinjene na javnim mjestima kao što su to trgovi, tuneli, mostovi, trgovine, banke i slično, predstavljaju dokaze na kojima se može temeljiti sudska odluka, očito je da ne postoji nijedna okolnost zbog koje se predmetna snimka nije mogla upotrijebiti kao dokaz u postupku, dakle, ne radi se o nezakonitom dokazu koji bi se u smislu odredbe članka 10. stavka 2. ZKP/08.-17. morao izdvojiti iz spisa.

5.4. Također, niti jednom odredbom ZKP/08.-17. nije propisano da činjenica da je snimka video nadzora dostavljena u sudski spis u kopiji predstavlja okolnost koja bi tu snimku činila nezakonitim dokazom, a što bi posljedično tome sprječavalo da u smislu članka 330. stavka 1. ZKP/08.-17. bude izvor saznanja o određenim činjenicama. Naime, prigovori o tome radi li se o originalnoj snimci video nadzora ili njezinoj kopiji prigovori su činjenične naravi, a to eventualno može biti od utjecaja za ocjenu vjerodostojnosti sadržaja te snimke, no ne i za ocjenu zakonitosti same snimke.

5.5. Uostalom, tehnička snimka kao fizički predmet nije dokaz u kaznenom postupku. Dokaz, naime, predstavlja informacija o činjenicama zabilježenim na tom predmetu,

odnosno sadržaj te snimke. Prema tome, kad se govori o snimci kao dokazu u kaznenom postupku, pritom se uvijek misli na sadržaj te snimke.

5.6. Daljnjim tvrdnjama osuđenika da se, s obzirom na to da se ne radi o originalnoj snimci već o snimci pribavljenoj putem višekratnih presnimavanja s raznih uređaja, zajedno s mogućim manipulacijama prilikom presnimavanja, ne radi samo o nezakonitom nego i o nevjerodostojnom dokazu, osuđenik u biti prigovara vjerodostojnosti provedenih dokaza nastojeći dovesti u pitanje kvalitetu dokaza na kojima se bazira osuđujuća presuda. Međutim, time on, u biti, pobijajući dokazanost kaznenog djela iz pravomoćne presude, osporava pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, a to ne može biti predmetom ovog izvanrednog pravnog lijeka.

5.7. Nadalje, podnositelj zahtjeva ističe da sud u prvostupanjskoj presudi vezano uz reprodukciju te snimke nije dao nikakvo obrazloženje o odredbama Zakona o provedbi opće uredbe o zaštiti podataka („Narodne novine“ broj 42/18.), čijim je člancima 25. do 29. regulirana procedura obrade podataka putem video nadzora, pri čemu je člankom 27. propisana dužnost voditelja obrade da označi da je objekt te vanjska površina objekta pod video nadzorom. Međutim, iako hrvatski pravni sustav tim Zakonom doista propisuje niz zaštitnih sredstava, ta sredstva osuđenik nije iscrpio. Uostalom, osuđenik je u vrijeme počinjenja djela, kao što je to već naprijed istaknuto, znao za video nadzor te je mogao osporavati uporabu te snimke, što je i učinio, međutim, u tome nije uspio, a niti pouzdanost i točnost te snimke nikada nije dovodio u pitanje.

5.8. Stoga, dokaz snimkom nije pribavljen povredom članka 8. Konvencije, a, budući da se prvostupanjska presuda, osim na toj snimci, temelji i na drugim dokazima, nije došlo ni do povrede članka 6. Konvencije, na čije ostvarenje osuđenik upire kroz čitav zahtjev.

5.9. Slijedom navedenog, prvostupanjska presuda nije utemeljena na nezakonitom dokazu pa nije ostvarena zahtjevom istaknuta bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 2. ZKP/08.-17. niti je podnositelj zahtjeva osuđen u postupku na način koji predstavlja kršenje temeljnih ljudskih prava.

6. Tvrdnju da je prvostupanjska presuda utemeljena na nezakonitim dokazima osuđenik utemeljuje i na činjenici što kod korištenja u dokaznom postupku medicinske dokumentacije oštećenice nije poštivana procedura egzaktno određena člankom 21. Zakona o liječništvu, člankom 37. Ustava RH te Uredbom (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom kretanju takvih podataka (Opća uredba o zaštiti podataka - dalje: Uredba EU 2016/679). Naime, prema mišljenju osuđenika, činjenica da oštećenica nije dala nikakvu usmenu ni pismenu suglasnost da se njezini liječnički podaci koriste u kaznenom postupku protiv osuđenika, ukazuje da se radi o nezakonitim dokazima na kojima se ne može temeljiti sudska odluka, a po načelu „plodova otrovane voćke“ niti na nalazima i mišljenjima vještaka sudske medicine.

6.1. Međutim, kod takvog stajališta osuđenik propušta imati na umu da se Uredba EU 2016/679, jednako kao i ranije spomenuti Zakon o provedbi opće uredbe o zaštiti podataka, ne odnosi na obradu osobnih podataka koju obavljaju nadležna tijela u svrhu sprečavanja, istrage, otkrivanja ili progona kaznenih djela ili izvršavanja kaznenih sankcija, uključujući zaštitu od prijetnji javnoj sigurnosti i njihova sprečavanja.

6.2. Stoga, imajući pritom na umu da je oštećenica svojevrijedno, putem opunomoćenika, u spis predala medicinsku dokumentaciju te da uporabi iste dokumentacije u svrhu provođenja sudskomedicinskog vještačenja nije prigovarala, niti u tom dijelu nije ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 2. ZKP/08.-17 kako se to nastoji prikazati zahtjevom.

7. Osuđenik zahtjevom upire i nezakonitost naloga Županijskog suda u Zadru od 30. lipnja 2018. broj Kir-t-11372018 kojim je naložena pretraga doma i drugih prostorija. Potkrijepu takvom stavu osuđenik nalazi u tome što taj nalog, protivno odredbi članka 242. stavka 1. ZKP/08.-17., nije obrazložen jer nisu navedene činjenice iz kojih proizlazi postojanje osnova sumnje, smatrajući da samo pozivanje suda na obrazloženi prijedlog državnog odvjetništva ne može predstavljati osnovu sumnje.

7.1. Međutim, predmetni nalog (list 85 i 86), u skladu s odredbom članka 242. stavka 1. ZKP/08.-17., sadržava oznaku predmeta pretrage (osobe, doma, drugih prostora ili pokretnih stvari), svrhu pretrage i tijelo koje će provesti pretragu, pri čemu je, doduše šturo, ali dostatno obrazložen u svim segmentima pa tako i u odnosu na postojanje osnova sumnje da je osuđenik počinio kazneno djelo. Imajući pritom na umu da kao posljedica nedostatka obrazloženja naloga o pretrazi nije predviđena nezakonitost te radnje (kao što je to slučaj kod naloga kojim se određuje primjena posebnih dokaznih radnji) ne radi se o nezakonitom dokazu pa zahtjev osuđenika niti u tom dijelu nije osnovan.

8. Ostvarenje bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 2. ZKP/08.-17 osuđenik nalazi i u, kao što je već naprijed navedeno, teškoj povredi prava na pravično suđenje zajamčenog Ustavom i Konvencijom, za koju smatra da je počinjena tijekom provođenja predmetnog postupka.

8.1. Upruči na ostvarenje povrede prava na pošteno suđenje iz članka 29. Ustava RH i članka 6. Konvencije, osuđenik prije i povrh svega kroz cijeli, sadržajno vrlo opsežan zahtjev, citira mnogobrojne novinske natpise i članke te izjave državnih dužnosnika i to kako sudaca Vrhovnog suda Republike Hrvatske tako i predstavnika izvršne vlasti. Naime, mišljenje je osuđenika da je tim izjavama prejudicirana i potpirivana krivnja osuđenika, a to da je ohrabrivalo javnost u uvjerenju da je osuđenik kriv i odgovoran ne samo za djelo koje mu se stavlja na teret već i za odugovlačenje postupka. Pri tome je izjava ministra da će suđenje završiti na prvom ročištu u mjesecu siječnju 2019., prema stavu osuđenika, prejudicirala i ocjenu činjenica, zbog čega je uređujuća sutkinja i postupila po navedenim riječima. Zbog takvih je izjava, smatra osuđenik, za cijelo vrijeme trajanja prvostupanjskog i drugostupanjskog postupka stvoren „javni sud“ kako o zlouporabi procesnih prava od strane obrane odnosno namjernom sabotiranju sudskog postupka, tako i o krivnji

osuđenika te zahtijevanju enormne zatvorske kazne, uslijed čega je osuđeniku u konačnici i izrečena jedinstvena kazna zatvora u trajanju dužem od pet godina, sve kako bi se sud „dodvorio“ izvršnoj vlasti i osuđeniku izrekao obligatorni istražni zatvor i na taj se način smirila javnost.

8.2. S tim u vezi osuđenik ističe da sloboda izražavanja zajamčena člankom 10. Konvencije uključuje slobodu primati i davati informacije pa članak 6. stavak 2. Konvencije (koji svakom optuženiku jamči da će se za kazneno djelo za koje je optužen smatrati nevinim sve dok mu se ne dokaže krivnja u skladu sa zakonom odnosno zabranjuje preuranjeno izražavanje od strane samog suda mišljenja da je osoba optužena za kazneno djelo kriva prije nego je to dokazano prema zakonu) ne može spriječiti vlasti da informiraju javnost o kaznenim djelima čiji su postupci u tijeku, međutim, da se kod tih informiranja traži da se to čini uz svu potrebnu diskreciju i oprez, uz poštivanje predmnijeve nevinosti, što znači da kod izjava sudaca Vrhovnog suda Republike Hrvatske i predstavnika izvršne vlasti mora postojati razlikovanje između izjave da je netko optuženik, a netko osuđenik, pri čemu je optuženik osoba koja se ima smatrati nevinom dok nije donesena pravomoćna presuda. Prema stavu osuđenika, upravo u suprotnosti s navedenim, u konkretnom slučaju državni dužnosnici izjavama danim u javnosti nisu postupili s osobitim oprezom u izboru riječi za opisivanje predmetnog kaznenog postupka već su istima nesporno unaprijed prejudicirali krivnju osuđenika, a to je, dolazeći s Vrhovnog suda Republike Hrvatske i najviših političkih struktura, imalo utjecaja kako za vrijeme vođenja kaznenog postupka tako i u trenutku presuđenja i to ne samo na Općinski sud u Zadru već i na Županijski sud u Splitu, ohrabrujući time javnost u uvjerenju da je osuđenik i prije pravomoćnosti presude kriv i odgovoran i da mu je dokazana krivnja u sudskom postupku kao i da namjerno odugovlači postupak. Naime, mišljenje je osuđenika da se političko-medijskim linčom i utjecajem visoke politike i određenih sudaca Vrhovnog suda Republike Hrvatske na sud prvog i drugog stupnja postupalo u cilju ohrabrenja medija i stvaranja „do sada u Republici Hrvatskoj neviđenog linča“, zbog čega su članovi političke vlasti i mediji potom prihvatili da je riječ o pokušaju ubojstva te se osuđeniku produljivao istražni zatvor do krajnje granice da bude osuđen na kaznu obligatornog zatvora, čime je povrijeđeno njegovo pravo na pravično suđenje. Prema stavu osuđenika, enormno pisanje i objavljivanje televizijskih i radio emisija predstavljalo je poziv sudovima da se osuđenika trajno ili za najduže moguće vrijeme po važećim zakonima makne iz društva i društvene okoline te da ga se izolira u zatvor i da bude obilježen za cijeli život, zbog čega je prvostupanjski sud, u cilju da zadovolji i narod i političare, osuđeniku prvo odredio obligatorni zatvor, a supsidijarno kaznu koja zahtijeva određivanje obligatornog zatvora, sve kako bi se stvorio „mir u Vladi“, „mir u Saboru“, „mir u Ministarstvu p.“, „mir u narodu“, a tome da se priklonio i drugostupanjski sud.

8.3. Međutim, iako su javni istupi pojedinih državnih dužnosnika doista bili neprimjereni i u suprotnosti s odredbom članka 28. Ustava RH kojom je svakoj osobi zajamčena pretpostavka nedužnosti te se nitko ne može smatrati krivim za kazneno djelo dok mu se pravomoćnom sudskom presudom ne utvrdi krivnja, opisano postupanje, suprotno tvrdnjama osuđenika, nije utjecalo na tijek kaznenog postupka u kojem je utvrđena krivnja osuđenika. Naime, neovisno o subjektivnim dojmovima osuđenika, premda izjave koje daju javni dužnosnici i pravosudna tijela mogu

predstavljati povredu pretpostavke nedužnosti iz članka 6. stavka 2. Konvencije, pravično se suđenje može održati unatoč intenzivnom štetnom publicitetu. To je upravo ovdje i bio slučaj.

8.4. Naime, premda visoko profilni kazneni predmeti neizbježno privlače medijske komentare, to ne znači da će isti neizbježno dovesti u pitanje pravo na pravično suđenje (presuda ESLJP *Paulikas protiv Litve*). Pravomoćnu su presudu donijeli suci profesionalci (u prvom stupnju sudac pojedinac, a u drugom stupnju sudsko vijeće sastavljeno od tri profesionalno izabrana suca), na temelju savjesno ocijenjenih dokaza. Naime, suci profesionalci u procesu suđenja imaju odgovarajuće iskustvo i obuku koji im omogućavaju da se odupru vanjskom utjecaju (presuda ESLJP *Daktaras protiv Litve*, *Craxi protiv Italije*) te ne mogu zanemariti svoje stručno znanje pa svoje odluke temelje na poznavanju Ustava RH, zakona i međunarodnih ugovora, a to je sve vidljivo i u konkretnom slučaju. Svakako pri tome treba napomenuti i da je konkretan predmet bio razmotren u dva stupnja nadležnosti, presuda je bila obrazložena te se temeljila na pravilnoj i uvjerljivoj ocjeni dokaza - iskazima svjedoka, nalazima i mišljenjima vještaka te snimci video nadzora s prikazom dijela počinjenja kaznenog djela zbog kojeg je osuđenik proglašen krivim - te je suđeno na temelju važećih zakona, pri čemu je žalbeni sud, prihvaćanjem žalbenih prigovora osuđenika, i smanjio kaznu.

8.5. Prema tome, iako je u konkretnom slučaju doista povrijeđeno pravo osuđenika na presumpciju nevinosti zajamčeno člankom 28. Ustava RH, ta povreda nije utjecala na pravo podnositelja zahtjeva na pravično suđenje zajamčeno člankom 29. Ustava RH (presuda ESLJP *Ringwald protiv Hrvatske*).

9. Podnositelj zahtjeva kao posljedicu spomenutog „medijskog linča“ odnosno povrede pretpostavke nedužnosti, pored povrede prava na pravičnost suđenja, ističe i povredu prava na nepristran sud iz članka 6. stavka 1. Konvencije.

9.1. Potkrjepu takvom stavu osuđenik nalazi u nepravilnim odlukama koje su, prema mišljenju osuđenika, tijekom vođenja postupka donosili suci zaduženi za konkretan kazneni predmet, ali i u (ne)postupanjima predsjednika Općinskog suda u Zadru i predsjednika Županijskog suda u Splitu, osobito vezano uz propust reakcije predsjednika oba suda na prosvjed ispred zgrade Općinskog suda u Zadru. Naime, mišljenje je osuđenika da su takva postupanja sudova bila rezultat neprijateljski nastrojene medijske kampanje.

9.2. Također, mišljenje je osuđenika da se u konkretnoj situaciji radilo o užurbanom suđenju (tzv. *hasty trial*) i to ne samo od strane prvostupanjskog suda, koje da se ogleda u neprovođenju pravno relevantnih dokaza i stvarne ocjene o stanju ubrojivosti osuđenika, već i od strane drugostupanjskog suda koji se ogleda u neodgovaranju na niz navoda iz žalbe.

9.3. Prije svega treba napomenuti da je osuđenik svoje mišljenje o pristranosti uređujućih sudaca i predsjednika sudova u više navrata isticao u prijedlozima za otklon od obavljanja sudske dužnosti odnosno za njihovo izuzeće, koji prijedlozi su, međutim, svi bili odbijeni s obzirom na to da nije utvrđeno postojanje okolnosti koje

izazivaju sumnju u njihovu nepristranost. Također, Vrhovni je sud Republike Hrvatske svojim rješenjem od 23. listopada 2018. broj II-4 Kr 84/2018-4 odbio prijedlog osuđenika za prenošenje mjesne nadležnosti uz obrazloženje da „interes medija za predmetni kazneni postupak s iznošenjem novinarskih stavova o ličnosti optuženika i očekivanjima javnosti u odnosu na ishod kaznenog postupka ni na koji način, u konkretnom slučaju, ne dovodi u sumnju nepristranost i objektivnost Općinskog suda u Zadru pred kojim se taj kazneni postupak vodi“.

9.4. Uporište za svoj stav o pristranosti uređujućeg suca/sutkinje osuđenik nalazi i u pojedinim odlukama donesenim pri pripremanju i u tijeku rasprave koje smatra nezakonitima. Tako zahtjevom upire na donošenje naloga o provođenju dodatnog vještačenja prije započinjanja rasprave te odlučivanje o isključenju javnosti prije saslušanja stranaka, potom na propust da se u zapisnicima konstatira točan slijed radnji poduzetih prilikom ispitivanja svjedoka te zabilježe primjedbe obrane, nepozivanje na zakonsku odredbu prilikom odbijanja dokaznih prijedloga obrane, nepoštivanje zakonskog roka za pripremu obrane od najmanje osam radnih dana prilikom slanja poziva za raspravu, dopuštanje provođenja brzog postupka uz ograničenje mogućnosti podnošenja posebnih žalbi te dopuštanje tužitelju mijenjanja činjeničnog opisa optužnog akta unatoč tome što se činjenično stanje na raspravi nije izmijenilo, kao i nezakonito novčano kažnjavanje branitelja osuđenika zbog nedolaska na raspravu. Prema tome, očito je da se takvim prigovorima zapravo upire na bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 3. ZKP/08. čije postojanje podrazumijeva da sud pri pripremanju rasprave ili u tijeku rasprave ili pri donošenju presude nije primijenio ili je nepravilno primijenio koju odredbu ovog Zakona. Međutim, radi se o povredi zbog koje se, u skladu s odredbom članka 517. stavka 1. ZKP/08., ovaj izvanredni pravni lijek ne može podnositi.

9.5. Također, stav o pristranosti uređujućeg suca/sutkinje osuđenik nalazi i u neispravnom sastavljanju zapisnika o raspravi i to u pogledu (ne)unošenja podataka o tijeku i sadržaju poduzimanja radnji, a vezano uz upućivanje oštećenice i svjedoka izvan sudnice, nespecificiranje načina izvođenja pojedinih dokaza, redosljed izvođenja dokaza posebice u odnosu na očitovanje osuđenika o optužbi, neprimjenjivanje zakonskih izričaja u pogledu tijela koje tijekom rasprave donosi procesna rješenja te u pogledu prekida, odgode odnosno završetka rasprave. Međutim, i takvim se prigovorima u biti ističe bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 3. ZKP/08. zbog koje se, kao što je to već istaknuto, ovaj izvanredni pravni lijek ne može podnositi.

9.6. Uporište za svoj stav o pristranosti suda osuđenik nalazi i u, prema mišljenju podnositelja zahtjeva, unaprijed oblikovanom nepovoljnom mišljenju o predmetu uređujuće sutkinje koje je rezultiralo počinjenjem kaznenih djela krivotvorenja i zlorabe položaja i ovlasti, a sve u cilju prikrivanja različitosti između riječi pročitanih i javno izrečenih prilikom objave presude 10. siječnja 2019. i teksta zapisnika odnosno riječi napisanih u zapisniku o objavi presude 10. siječnja 2019. koji se nalazi u spisu.

9.7. Naime, stav je osuđenika da je, s obzirom na to da zapisnik o objavi presude koji se nalazi u spisu ne odgovara izgovorenim riječima tijekom objave presude, riječ o

krivotvorenoj ispravi. U nastojanju da potkrijepi takve svoje tvrdnje osuđenik zahtjevom vrlo detaljno objašnjava da je u predmetnom („krivotvorenom“) zapisniku u činjenični opis, osim dodavanja i uklanjanja prijedloga, zamjenica i pomoćnih glagola koji nisu izrečeni prilikom objave presude, dodan i opis teških tjelesnih ozljeda koje je oštećenica zadobila. Također, objašnjava da zakonski opis i pravna kvalifikacija djela prilikom objave presude uopće nisu pročitani kao i da se prilikom izricanja pojedinačnih kazni i jedinstvene kazne nisu navodili zakonski članci, kao što nije javno izgovoren i pročitani dio izreke presude koji se odnosi na uračunavanje vremena provedenog u istražnom zatvoru, obvezu naknade troškova kaznenog postupka te određivanje istražnog zatvora. S tim u vezi osuđenik napominje da je, unatoč tome što zakon propisuje da se izrečeni, objavljeni i pročitani zapisnik s objave presude mora staviti u sudski spis, nije udovoljeno pismenom zahtjevu branitelja osuđenika da mu se zapisnik s objave presude („original koji je pročitani“) dostavi te da, unatoč traženju osuđenika da to naloži drugostupanjski sud, taj zapisnik nije ni rekonstruiran.

9.8. Nadalje, u odnosu na pisani otpravak prvotne, neispravljene prvostupanjske presude, osuđenik ističe da je uvod dostavljene presude umjesto dana 10. siječnja 2019. imao naznačen dan rasprave 13. prosinac 2018., a dan objave 14. prosinac 2018. kao i naznačen dan optužnice 1. kolovoza 2018., iako je tužitelj na raspravi 9. siječnja 2019. izmijenio optužnicu. Također, ističe da je u prvotnoj, kao i u ispravljenoj prvostupanjskoj presudi u pogledu istražnog zatvora napisano da se osuđeniku u istražni zatvor uračunava vrijeme od 14. lipnja 2018. pa nadalje iako se osuđenik od 14. prosinca 2018. do 10. siječnja 2019. nalazio na slobodi.

9.9. Sve naprijed navedeno, prema mišljenju osuđenika, ukazuje na to da je uređujuća sutkinja planirala donijeti prvostupanjsku presudu još 13. odnosno 14. prosinca 2018., koje rasprave su, međutim, zbog nedolaska branitelja osuđenika neočekivano odgođene, kao i da su rasprave održane 9. i 10. siječnja 2019. zapravo bile samo „farsa“. Također ističe da je uređujuća sutkinja, u cilju spašavanja presude, a nakon što joj je na proturječnosti objavljene i napisane presude ukazano žalbom osuđenika, krivotvorila zapisnik o objavi presude te potom, pozivajući se na „očite pogreške“ u pisanju, sačinila ispravak uvoda napisane presude na način da je umjesto datuma 13. i 14. prosinca 2018. navela datum 9. i 10. siječanj 2019.

9.10. Međutim, suprotno tvrdnjama podnositelja zahtjeva, ovaj sud ne nalazi da opisano postupanje sutkinje ukazuje na njezinu pristranost, kako se to zahtjevom nastoji prikazati. Naime, doista je moguće da je uređujuća sutkinja planirala završiti raspravu u danima 13. i 14. prosinca 2018., a to se, međutim, nije dogodilo zbog razloga koji joj nisu mogli biti ranije poznati. Međutim, to ne znači da je unaprijed stvorila odluku o kaznenopravnoj odgovornosti osuđenika. Uostalom, iz pisanog otpravka presude je jasno vidljivo da je u obrazloženju presude prepričan tijekom rasprave održane 9. i 10. siječnja 2019. u vidu provedenih dokaza i odbijanja dokaznih prijedloga obrane, pri čemu je na posljednjoj stranici odluke kao datum njezinog donošenja napisan 10. siječanj 2019., pa ne može biti govora ni o unaprijed napisanoj presudi.

10. U daljnjem dijelu zahtjeva osuđenik tvrdi da sud nije nedvojbeno utvrdio u kojem je točno trenutku oštećenica zadobila tešku tjelesnu ozljedu. U tom pravcu osuđenik ističe da u jednom dijelu inkriminiranih radnji u kojem se u činjeničnom opisu navodi da je osuđenik bez povoda oštećenicu udario rukom u potiljak te joj "opalio dvije - tri triske", nije navedena namjera kao subjektivno obilježje djela, zbog čega da je sud trebao, prema pravilu *in dubio pro reo*, zaključiti da je oštećenica ozljede zadobila spomenutim šamarima, a u kojem slučaju opisano djelo nije kazneno djelo jer mu nedostaje subjektivno obilježje zbog čega da je osuđenika trebalo osloboditi optužbe.

10.1. Nadalje, osuđenik ističe i da iz činjeničnog opisa kaznenog djela teške tjelesne ozljede proizlazi da je namjera osuđenika kao subjektivna komponenta djela prestala u trenutku kad je oštećenica pobjegla u drugi WC jer je nakon toga osuđenik išao za njom i ponovno ju počeo tući. To, prema mišljenju osuđenika, znači da je kontinuitet radnji s namjerom osuđenika kad joj je opalio dvije tri triske prestao i ponovno započeo nakon što je oštećenica pobjegla u WC zbog čega da je tužitelj trebao, u cilju postojanja kontinuiteta kriminalnih radnji osuđenika, ponovno označiti subjektivnu komponentu djela. Budući da i u tom dijelu činjeničnog opisa nedostaje subjektivna komponenta jer tužitelj nije opisao namjeru, mišljenje je osuđenika da opisano djelo ni u tom dijelu događaja nije kazneno djelo zbog čega ga je sud trebao osloboditi optužbe. S tim u vezi podnositelj zahtjeva tvrdi da navedeno predstavlja „prekoračenje granica ovlasti suda“ jer je i za taj dio činjeničnog opisa sud utvrdio namjeru, koja u presudi čak nije dostatno ni obrazložena.

10.2. Iz tako obrazloženih stavova podnositelja zahtjeva u biti ostaje nejasno ističe li osuđenik povredu kaznenog zakona iz članka 469. točke 1. ZKP/08.-17. smatrajući da djelo ne sadrži sva potrebna obilježja ili osporava pravilnost činjeničnog stanja, na što upućuje tvrdnja osuđenika o potrebi primjene dokaznog pravila *in dubio pro reo*.

10.3. Međutim, iz činjeničnog opisa jasno proizlaze sva bitna obilježja kaznenog djela teške tjelesne ozljede pa tako i namjera kao subjektivno obilježje djela, dok je pitanje kojim je točno udarcima oštećenica kritične zgrade zadobila teške tjelesne ozljede činjenično pitanje koje ne može biti predmetom ispitivanja u povodu ovog izvanrednog pravnog lijeka. Naime, prema članku 515. stavku 1. i članku 517. stavku 1. ZKP/08.-17., zahtjev za izvanredno preispitivanje pravomoćne presude može se podnijeti zbog taksativno navedenih povreda materijalnog i procesnog zakona, ali ne i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U suprotnom, dozvolilo bi se preispitivanje relevantnog činjeničnog stanja u trećem stupnju, a mimo zakonskih uvjeta.

11. Osuđenik u zahtjevu nadalje ističe da u prvostupanjskoj presudi nisu izneseni razlozi o svim odlučnim činjenicama odnosno da nije navedeno iz kojih sve dokaza proizlazi utvrđenje djela (činjeničnih opisa) zbog kojih je osuđenik proglašen krivim. S tim u vezi osuđenik ističe da sud na temelju reprodukcije snimke video nadzora caffe bara C. O. nije utvrdio da je osuđenik oštećenicu u WC-u udario šakama po glavi, uhvatio za kosu i udario u umivaonik, u dva navrata hvatao za kosu i bacao na pod, otvorenim dlanovima i zatvorenim šakama udario u tijelo, dakle, da je poduzimao inkriminirane radnje koje nisu snimljene video nadzorom.

11.1. Također, u odnosu na kazneno djelo prijetnje podnositelj zahtjeva ističe da je sud na stranici 29. prvostupanjske presude u trećem odlomku naveo da je optuženik nakon izrečene prijetnje, tu prijetnju upućenu oštećenici i realizirao 13. lipnja 2018., a to da je u kontradikciji s činjeničnim i zakonskim opisom kaznenog djela iz članka 139. stavka 2. KZ/11. Isto tako, osuđenik tvrdi da prvostupanjski i drugostupanjski sud nisu naveli nijedan dokaz ili indiciju iz koje bi nedvojbeno proizlazilo da je optuženik počinio kazneno djelo prijetnje s obzirom na to da je iskaz oštećenice, protivno navodima suda, kontradiktoran sam sebi i iskazu svjedokinje majke oštećenice, a predmetnu bombu nitko od nazočnih i ispitanih svjedoka nije vidio niti je predmetna bomba pronađena po policiji.

11.2. Ovakvim navodima zahtjeva, osim što se upire na bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08.-17. zbog koje povrede, međutim, u odnosu na prvostupanjsku presudu u skladu s odredbom članka 517. stavka 1. ZKP/08.-17., nije dopušteno podnositi ovaj izvanredni pravni lijek, osuđenik nastoji dovesti u pitanje vjerodostojnost iskaza oštećenice odnosno dokazanost kaznenih djela, čime osporava pravilnost i potpunost utvrđenog činjeničnog stanja, a to, kao što je već naprijed rečeno, ne može biti predmetom ispitivanja u povodu ovog izvanrednog pravnog lijeka. Ujedno, prigovorima o povredi prava na pravično suđenje zbog izostanka valjanog obrazloženja prvostupanjske i drugostupanjske odluke osuđenik u biti izražava nezadovoljstvo ocjenom dokaznog materijala, a to je također prigovor činjenične naravi i nije predmet ispitivanja ovog izvanrednog pravnog lijeka.

11.3. Uostalom, osuđenik je na raspravi održanoj 9. siječnja 2019., pozvan da se u skladu s člankom 416. ZKP/08.-17. očituje o optužbi, izjavio da se smatra krivim za oba kaznena djela koja su predmet optužnice te je svoju obranu iznio navodeći da je „...doista istukao L., ja to priznajem, nanio sam joj sve ozljede na način kako je to navedeno u optužnici...“, dok je za kazneno djelo prijetnje naveo da ga "priznaje ukoliko postoje dokazi da ga je počinio". Prema tome, neovisno o tvrdnjama podnositelja zahtjeva da je „deklarativno priznanje krivnje irelevantno jer konstitutivno optuženik to djelo ne priznaje“ kao i da se priznanje utvrđuje temeljem obrane, a ne stava o optužbi, očito je da osuđenik u svom zahtjevu odstupa od danog priznanja iako je isto bilo, ne samo u suglasju s ostalim izvedenim dokazima, već izrijekom cijanjeno i kao olakotna okolnost pri odmjeravanju kazne.

12. Osuđenik u nastavku zahtjeva ističe da je sud na stranici 29. prvostupanjske presude, govoreći o velikoj razlici u životnoj dobi između optuženika i oštećenice naveo da je oštećenica u inkriminiranom periodu bila nezrela osoba, a time da je sud „prekoračio granice svojih ovlasti“ i upustio se u davanje stručnih odgovora koji spadaju u domenu vještaka. Također, s obzirom na to da u činjeničnom opisu djela nije navedeno da je oštećenica nezrela osoba, stav je osuđenika, da je sud time i prekoračio optužbu, slijedom čega da je počinjena i bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 9. u vezi s člankom 449. stavkom 1. ZKP/08.-17.

12.1. Međutim, kod takvog rezoniranja osuđenik u potpunosti zanemaruje da sud podnositelja zahtjeva nije proglasio krivim zbog kvalificiranih oblika kaznenog djela

teške tjelesne ozljede iz članka 118. stavka 2. KZ/11. i kaznenog djela prijetnje iz članka 139. stavka 3. u vezi sa stavkom 2. KZ/11. koje čini onaj tko navedena djela počini prema osobi posebno ranjivoj zbog njezine dobi, već ga je osudio za osnovne oblike tih djela, dakle, upravo onako kako je i bio optužen, bez imalo interveniranja u činjenični opis djela te izmjene zakonskog opisa i pravne kvalifikacije djela. Stoga nema govora o ostvarenju bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 9. ZKP/08.-17.

13. Osuđenik zahtjevom također upire na nezakonitosti koje su, prema njegovom mišljenju, nastale prilikom odlučivanja o primjeni mjere istražnog zatvora protiv osuđenika i to kao nužne i jedine prikladne mjere za ostvarenje istražnozatvorske svrhe.

13.1. Naime, mišljenje je osuđenika da su pravosudne vlasti i prije isteka maksimalnog trajanja istražnog zatvora bile obvezne razmotriti alternativne načine jamstva osuđenikovog pojavljivanja na suđenju, posebice s obzirom na to da je osuđenik sa slobode dolazio na suđenja 9. i 10. siječnja 2019. i pridržavao se u cijelosti naloženih mu mjera opreza te se socijalno, moralno i društveno i prihvatljivo ponašao, što da ukazuje da su mjere opreza i ranije predstavljale dovoljno osiguranje. Budući da je istražni zatvor trajao maksimalnih šest mjeseci zbog, prema mišljenju osuđenika, utjecaja izrazito medijskog, a kasnije i političkog i svenarodnog linča te straha da se javnost ne okomi na sud, podnositelj zahtjeva smatra da je takvim postupanjem sudova ostvarena povreda članaka 14., 16., 20., 22., 23., 25., 26. i 29. Ustava RH te članaka 3., 5. i 6. Konvencije.

13.2. Također, s obzirom na to da ZKP/08. niti u jednoj odredbi ne propisuje da se istražni zatvor kojem je isteklo maksimalno trajanje po jednoj zakonskoj osnovi može odrediti po drugoj zakonskoj osnovi, osuđenik smatra da situacija u kojoj je 14. prosinca 2018. osuđeniku ukinut istražni zatvor iz osnove u članku 125. stavku 1. točki 3. ZKP/08.-17. uz istovremeno određivanje mjera opreza kao zamjene za istražni zatvor iz osnove u članku 123. stavku 1. točki 1. ZKP/08.-17., a koje mjere opreza u trenutku određivanja obligatornog istražnog zatvora nisu *ex lege* ukinute već su ostale na snazi, predstavlja „zlouporabu prava i procesnih odredbi ZKP/08. kao i šikanu prava, pravni nonsens i pravni apsurd“.

13.3. Međutim, kod takvih tvrdnji osuđenik u potpunosti propušta imati u vidu da odluka o primjeni mjere istražnog zatvora i/ili mjera opreza kao zamjena za istražni zatvor te trajanja tih mjera nisu predmetom pravomoćne odluke pa ne mogu biti niti predmetom ovog izvanrednog pravnog lijeka. Stoga zahtjev osuđenika niti u tom dijelu nije osnovan.

14. Iz istog je razloga neosnovan i dio zahtjeva kojim osuđenik upire na nezakonitosti do kojih je, prema njegovom mišljenju, došlo u prethodnom postupku, a vezano uz uhićenje i trajanje zadržavanja osuđenika kao i postupanje pritvorskog nadzornika.

15. Predmetni je zahtjev pisan na čak 157 stranica u kojima osuđenik vrlo opširno i detaljno prepričava tijek predmetnog postupka dajući svoje mišljenje kako je vođenje postupka u pojedinim segmentima trebalo izgledati. Pri tome osuđenik prilično

konfuznim tijekom misli, ustrajno ponavljajući na različitim dijelovima zahtjeva pojedine tvrdnje izlažući ih bez razumljivog početka i kraja, upire ne samo na povrede zakona, Ustava RH i Konvencije koje su u smislu članka 517. stava 1. ZKP/08.-17., osnova za podnošenje ovog izvanrednog pravnog lijeka već i na mnogobrojne druge povrede propisa koje ne mogu biti osnova za podnošenje ovog izvanrednog pravnog lijeka.

15.1. Tako, između ostalog, ističe povredu članka 3. stavka 1. ZKP/08.-17, članka 6. ZKP/08.-17., članka 7. ZKP/08.-17. i članka 9. ZKP/08.-17. Osuđenik zahtjevom ističe i povrede Ustava RH i Konvencije koje se ne mogu tumačiti kao sastavnice povrede prava na pravično suđenje zajamčenog Ustavom RH i Konvencijom u smislu članka 468. stavka 2. ZKP/08.-17. Tako upire na povrede članka 3. Ustava RH, članka 4. Ustava RH, članka 5. stavka 2. Ustava RH, članka 14. Ustava RH, članka 16. Ustava RH, članka 19. Ustava RH, potom na povrede članka 20. Ustava RH, članka 21. Ustava RH, članka 22. Ustava RH, članka 23. Ustava RH, članka 25. Ustava RH, članka 26. Ustava RH, članka 35. Ustava RH, članka 37. Ustava RH, članka 38. Ustava RH, članka 39. Ustava RH, članka 46. Ustava RH, članka 55. Ustava RH i na povredu članka 63. Ustava RH. Osuđenik također upire i na povrede Konvencije i to na povrede članka 3.1. Konvencije, članka 5.1. Konvencije, članka 8.1. stavaka 1. i 2. Konvencije, članka 10.1 stavka 1. Konvencije, članka 13.1. Konvencije, članka 14.1. Konvencije te na povredu članka 17.1. Konvencije.

16. Nadalje, osuđenik pozivajući se na zakonsku osnovu za podnošenje zahtjeva za izvanredno preispitivanje pravomoćne presude iz članka 517. stavka 1. točke 1. ZKP/08.-17. ističe da su pravomoćnom presudom ostvarene povrede kaznenog zakona iz članka 469. točaka 2. i 5. ZKP/08.-17.

17. U odnosu na povredu kaznenog zakona iz članka 469. točke 2. ZKP/08.-17. osuđenik, prigovarajući iskazu vještaka psihijatra dr. D. S., iznosi svoje zaključke o ubrojivosti osuđenika *tempore criminis*, upirući da je psihijatrijskim vještačenjem trebalo biti utvrđeno da je bio neubrojiv.

17.1. Naime, prema mišljenju vještaka psihijatra dr. D. S. osuđenik je u vrijeme počinjenja oba djela bio u mogućnosti shvatiti značenje svog postupanja i vladati svojom voljom, dakle, bio je ubrojiv, pri čemu kombinacija alkohola sa svim supstancama koje je koristio za jačanje tjelesne mase nije utjecala na njegovu ubrojivost. Pritom je, ukoliko bi se utvrdilo da je osuđenik kritične zgode bio u alkoholiziranom stanju, vještak dopustio mogućnost da se radilo o smanjenoj ubrojivosti, ali svakako ne o bitno smanjenoj ubrojivosti.

17.2. Suprotno tome, osuđenik smatra da je u vrijeme počinjenja kaznenog djela teške tjelesne ozljede bio neubrojiv. Takav stav osuđenik utemeljuje na činjenici da su prema mišljenju vještaka psihijatra dr. D. S. osobe s koncentracijom 2,5 do 3,5 g/kg neubrojive, a da je osuđenik u vrijeme počinjenja djela, prema izračunu istog vještaka, bio pijan s koncentracijom apsolutnog alkohola u krvi od 3,09 g/kg. Dodatnu potkrjepu takvom stavu osuđenik nalazi i u rezultatima psihijatrijskog vještačenja provedenog na traženje obrane nakon pravomoćnosti presude od strane sudskog vještaka dr. D. L., iz kojeg proizlazi da je optuženik postupao afektivno i to isprva sa

stanjem prepasti (astenički afekt), a potom razdraženosti (stenički afekt) što je dovelo da njegove značajne redukcije shvaćanja i postupanja, zbog čega da je *tempore criminis* bio bitno smanjeno ubrojiv. Postojanje asteničkog afekta, koji se u konkretnoj situaciji ogledao u jakoj ispričivoj prepasti prouzročenoj napadom na njega od strane oštećenice koja mu je snažno vratima zatvorila prst, predstavlja okolnost koja isključuje krivnju u čemu osuđenik nalazi ostvarenje povrede kaznenog zakona iz članka 469. točke 2. ZKP/08.-17., a time i zakonsku osnovu za izvanredno preispitivanje pravomoćne presude.

17.3. U kontekstu naprijed iznesenog osuđenik ističe da sud, iako je pribavio medicinski karton liječnika obiteljske medicine i liječnički karton Zatvora u Z. na ime osuđenika iz čijeg sadržaja bi se mogle utvrditi bitne činjenice koje mogu imati utjecaja na stanje ubrojivosti osuđenika, tu dokumentaciju nije dao na proučavanje vještaku psihijatru dr. sc. D. S. te da je odbio provesti od strane obrane predloženo toksikološko vještačenje i kombinirano psihologijsko-psihijatrijsko vještačenje temeljem kojih bi se moglo utvrdilo je li osuđenik zbog utjecaja kokaina uz ovelu količinu ispijenog alkohola mogao imati koordinaciju pokreta i unatoč tome biti ubrojiv, smanjeno ubrojiv ili neubrojiv. U istom pravcu ističe i da sudovi nisu utvrđivali kako stereoidi djeluju sami za sebe niti su uzeli u obzir stanje potpune alkoholiziranosti osuđenika o čemu su svjedoci pa i sama oštećenica iskazivali kao niti činjenicu da je oštećenica vratima ozlijedila prst osuđeniku što da je bio okidač za njegovo postupanje.

17.4. Međutim, tako koncipiranom i obrazloženom naprijed istaknutom povredom kaznenog zakona iz članka 469. točke 2. ZKP/08.-17. osuđenik zapravo pobija pravilnost i potpunost činjeničnog stanja utvrđenog pravomoćnom presudom, a to nije osnova iz članka 517. stavka 1. ZKP/08.-17. zbog kojeg se ovaj izvanredni pravni lijek može podnijeti. Uostalom, postojanje povrede kaznenog zakona iz članka 469. točke 2. ZKP/08.-17. ocjenjuje se samo u okvirima onog činjeničnog stanja koje je utvrdio prvostupanjski sud, a koje je opisano u izreci prvostupanjske presude, a ne prema onim činjenicama koje, po ocjeni osuđenika, proizlaze iz provedenih dokaza.

18. Osuđenik, nadalje, upirući na ostvarenje povrede kaznenog zakona iz članka 469. točke 5. ZKP/08.-17. ističe da je kod odmjeravanja kazne prvostupanjski sud cijenio kao olakotno izraženo kajanje i žaljenje zbog kaznenog djela teške tjelesne ozljede, a da je drugostupanjski sud olakotnim cijenio i priznanje djela te spremnost da oštećenici nadoknadi štetu, obiteljske prilike i okolnosti vezane uz odrastanje. Međutim, osuđenik, u nastojanju da revalorizira utvrđeno činjenično stanje, zahtjevom ukazuje na dodatne olakotne okolnosti koje, po njegovom mišljenju, nisu dovoljno cijanjene ili su ostale zanemarene. Tako ističe pijano stanje osuđenika, konzumaciju kokaina i stereoida, smanjenu ubrojivost ili bitno smanjenu ubrojivost, proživljene nesreće, padove s motora i traumatsko djetinjstvo, potom nezaposlenost, slabe imovinske prilike optuženika, ponašanje nakon djela odnosno negativan stav prema djelu, pozitivan stav prema žrtvi unatoč medijskom linču, narušeno zdravstveno stanje osuđenika, doprinos žrtve, medijski, pravosudni i visoko politički linč, povrede temeljnih ljudskih prava, činjenicu da oštećenica nije trpjela dugotrajne bolove i da se nakon inkriminacije vrlo brzo vratila u društvu i socijalnu sredinu, činjenicu da je osuđenik „P.“ kojeg su mediji i politika odnosno vlast označili kao

osobu koja je jedino kriva i isključivo odgovorna za sva počinjena nasilja nad ženama u prošlosti i budućnosti, činjenicu što će osuđenik cijeli život biti označen kao nasilnik te osjećati nesigurnost ne samo od opasnosti od osvete nego će i cijeli život biti socijalni slučaj jer zbog počinjenog linča nitko neće zaposliti, neće stoga moći privređivati, neće moći zasnovati obitelj jer ga kao označenog mrzitelja žena neće više htjeti niti jedna djevojka. Osuđenik, također, smatrajući izrečenu jedinstvenu kaznu zatvora prestrogom, ističe da je kazna izvan okvira do sada izrečenih kazni za takvu vrstu kaznenih djela.

18.1. Takve tvrdnje osuđenika predstavljaju pobijanje utvrđenog činjeničnog stanja u pravomoćnoj presudi u pogledu okolnosti vezanih uz odmjeravanje kazne, a sve u nastojanju da se ishodi odluka suda u trećem stupnju, mimo uvjeta predviđenih zakonom.

18.2. Zahtjevom se ne može problematizirati i ispitivati pravilnost i potpunost vrednovanja okolnosti o kojima ovisi vrsta i mjera kazne. Naime, zahtjev za izvanredno preispitivanje pravomoćne presude se može podnijeti samo zbog povreda zakona koje su izrijekom propisane člankom 517. stavkom 1. ZKP/08.-17., a ne i zbog odluke o kazni, osim ako se ne radi o povredi kaznenog zakona iz članka 469. točke 5. ZKP/08.-17. kada sud kod odlučivanja o kazni prekorači ovlast koju ima po zakonu. Prema tome, predmet razmatranja u povodu ovog izvanrednog pravnog lijeka može biti razmatranje prekoračenja ovlasti u odnosu na odluku o kazni odnosno izlaženje izvan zakonom određenih okvira za izricanje kazni. Stoga, a s obzirom na to da je osuđeniku izrečena kazna u zakonom predviđenim okvirima, očito je da sud nije prekoračio ovlasti u odnosu na odluku o kazni pa nema uvjeta za preispitivanje njezine visine u povodu zahtjeva za izvanredno preispitivanje pravomoćne presude.

19. Podnositelj zahtjeva, nadalje, pozivajući se na zakonsku osnovu iz članka 517. stavka 1. točke 3. ZKP/08.-17. ističe da su pravomoćnom presudom ostvarene povreda prava osuđenika na obranu na raspravi i povreda odredaba kaznenog postupka u žalbenom postupku koja je utjecala na pravomoćnu presudu.

19.1. U odnosu na povredu prava osuđenika na obranu na raspravi podnositelj zahtjeva tvrdi da osuđeniku nije dana mogućnost da na raspravi ispituje oštećenicu. Takav stav osuđenik obrazlaže time što je oštećenica, bez da je to zahtijevala, ispitana bez nazočnosti osuđenika, pri čemu osuđeniku nakon davanja iskaza oštećenice, u skladu s odredbom članka 438. ZKP/08.-17., nije pročitana njezin iskaz niti mu je dana mogućnost da postavi pitanja oštećenici, a nije niti upitan ima li što primijetiti na iskaz oštećenice. Time je, prema mišljenju osuđenika „uskraćen za svoja prava te je bitno narušeno načelo kontradiktornosti“.

19.2. Prije svega treba napomenuti da se načelo kontradiktornosti, kao opći element pravičnog postupka, u kaznenom postupku konkretizira kroz optuženikova minimalna prava obrane, a to je, između ostalog, pravo da ispituje svjedoke optužbe i svjedoke obrane pod jednakim uvjetima. Pravo ispitati svjedoke optužbe („konfrontacijsko pravo“) jedno je od temeljnih prava obrane koja pripadaju osobi optuženoj za kazneno djelo i ono je izrijekom proklamirano člankom 29. stavkom 2. alinejom 6.

Ustava RH, kao i člankom 6. stavkom 3. točkom d) Konvencije. Smisao konfrontacijskog prava sastoji se prvenstveno u tome da se optuženiku omogući svjedoku optužbe postavljati pitanja kojima će on moći provjeriti ili staviti na kušnju pouzdanost i istinitost terećenog iskaza i, kao takvo, čini srž načela kontradiktornosti.

19.3. U ovom kaznenom predmetu osuđenik je oštećenicu tijekom postupka pred sudom imao prilike ispitati u dva navrata: na dokaznom ročištu pred sucem istrage 17. srpnja 2018., kada su i osuđenik i branitelj osuđenika svoje konfrontacijsko pravo i konzumirali, postavivši oštećenici više pitanja, te potom na raspravi 9. siječnja 2019., na kojoj ni osuđenik niti njegov branitelj, iako im je izričito dana takva mogućnost, to svoje pravo nisu koristili.

19.4. Naime, iz zapisnika s rasprave održane 9. siječnja 2019. proizlazi da je oštećenica izjavila da u cijelosti ostaje kod svog ranijeg iskaza pa je po povratku osuđenika na raspravu uz suglasnost stranaka pročitao njezin iskaz, nakon čega osuđenik i njegov branitelj, pored onih već iznesenih kod prethodnog ispitivanja, nisu imali novih pitanja niti su stavljali nove primjedbe, a to sve je zapisnički i konstatirano. Tako je u zapisniku utvrđeno da „zastupnik optužbe, opunomoćeni oštećenice, branitelj okrivljenika i okrivljenik navode da u cijelosti ostaju pri svim pitanjima i primjedbama kao do sada danih u ovom postupku“, nakon čega je oštećenica odgovarala na pitanja suca te zastupnika optužbe.

19.5. Prema tome, oštećenica je i u prethodnom postupku i na raspravi ispitana u nazočnosti osuđenika i njegovog branitelja, pri čemu osuđenik tijekom oba iskazivanja oštećenice nije bio ograničen u postavljanju pitanja i iznošenju primjedbi. Kada se pri tome ima na umu i da je osuđenik u vremenu između ta dva iskazivanja oštećenice pisanim podneskom od 24. prosinca 2018. (list 678-680) dostavljenom Općinskom sudu u Zadru dao suglasnost za čitanje iskaza oštećenice i to s obrazloženjem: „, bilo kakvo daljnje pozivanje i svjedočenje L. G. i A. G. bi dovelo do nepotrebnog daljnega odugovlačenja postupka i to u situaciji kada su iste u svojim ranijim svjedočim kazivanjima detaljno i okolnosno ispitane, radi čega držimo da nikakvo njihovo daljnje ispitivanje nije potrebno, radi čega i optuženik D. K. i njegov izabrani branitelj daju suglasnost da se iskazi imenovanih svjedokinja – žrtvi i oštećenih L. G. u A. G. –pročitaju" kao i da „optuženik D. K. i njegov izabrani branitelj nemaju primjedbi na ranije dane iskaze navedenih i imenovanih svjedoka i to L. G., A. G.....", nema govora o povredi konfrontacijskog prava, odnosno načela kontradiktornosti postupka, a time ni o povredi prava na obranu na raspravi.

20. Ostvarenje povrede odredaba kaznenog postupka u žalbenom postupku osuđenik nalazi u propustu drugostupanjskog suda da odgovori na sve teze i stavove obrane iznijete u žalbi osuđenika, pri čemu odgovore koje je drugostupanjski sud iznio smatra protivnima odredbama ZKP/08. Prema mišljenju osuđenika, drugostupanjski je sud trebao ukinuti prvostupanjsku presudu zbog bitnih povreda postupka iz članka 468. stavka 1., 2. i 3. ZKP/08.-17., a to da nije učinio zbog nedvojbenog utjecaja politike i medija.

20.1. Međutim, razmatrajući navode iz zahtjeva te sadržaj prvostupanjske i drugostupanjske presude, kao i vrlo detaljnu te sadržajno nadasve obimnu (127

stranica) žalbu osuđenika podnesenu protiv prvostupanjske presude, Vrhovni sud Republike Hrvatske iznesene tvrdnje osuđenika ne nalazi osnovanima.

20.2. Naime, drugostupanjski je sud ispitaio presudu u onom dijelu u kojem se pobijala žalbom i iz osnova iz kojih se pobijala. Iz sadržaja drugostupanjske odluke proizlazi da je drugostupanjski sud razmotrio i ocijenio sve bitne žalbene navode osuđenika, dajući dostatne i relevantne razloge prilikom odgovaranja na žalbom osuđenika istaknute brojne bitne povrede odredaba kaznenog postupka te žalbene prigovore u odnosu na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje kao i u odnosu na odluku o kazni, pri čemu, ispitujući prvostupanjsku presudu i po službenoj dužnosti, nije našao da bi na štetu osuđenika bila ostvarena kakva druga povreda zakona.

20.3. Pritom treba naglasiti da, protivno mišljenju osuđenika, dužnost drugostupanjskog suda da odgovori na žalbene prigovore ne podrazumijeva obvezu suda analizirati i odgovoriti na svaki navod žalbe, već je dužan dati ocjenu onih žalbenih navoda koje ocijeni relevantnim za izlaganje svog stava, u skladu s odredbom članka 487. stavka 1. ZKP/08.-17., a to je upravo ovdje i učinjeno.

20.4. Naime, premda drugostupanjski sud doista nije na apsolutno sve navode iz sadržajno vrlo opsežne žalbe u dostatnoj mjeri odgovorio, ne radi se pukim automatizmom o povredi odredaba kaznenog postupka u žalbenom postupku, jer bi navedena povreda bila ostvarena samo ako je ta povreda mogla utjecati na presudu, a to ovdje nije slučaj. Stoga, nije ostvarena povreda odredaba kaznenog postupka u žalbenom postupku koja je utjecala na presudu iz članka 517. stavka 1. točke 3. ZKP/08.-17. niti je zbog takvih nedostataka u obrazloženju drugostupanjske presude povrijeđeno pravo na pravično suđenje, koju tezu osuđenik zastupa u gotovo svim segmentima predmetnog zahtjeva.

21. Slijedom svega navedenog, zahtjev osuđenika je trebalo kao neosnovan odbiti pa je, na temelju članka 519. u vezi s člankom 512. ZKP/08.-19., odlučeno kao u izreci ove presude.

Zagreb, 21. travnja 2021.

Predsjednik vijeća:
Dražen Tripalo, v.r.